

ἀκούῃ τοσοῦτον δηκτικούς σαρκασμούς, ἀνεφώνησεν εἰς Σκωτικὴν διάλεκτον· αὖ ! παμπόνγρε, τί κάμνεις ! φύγε ἀπὸ τὸν θρόνον μου, καὶ ἄς παύσῃ πλέον οἱ παραλογισμοί σου ! η

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ).

Δ. Ι. ΚΟΜΠΟΘΕΚΡΑΣ.

## ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

**ΑΤΤΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΙΡΗΝΑΙΟΥ ΑΣΩΠΙΟΥ.** Ὁ κύριος Ἀσώπιος εἶναι ἰατρός· ἄλλοτε ἐπέχειρσε νὰ θεραπεύσῃ τὰς ἐπιφυλλίδας, ἀλλ' οἱ ἐπιφυλλιδογράφοι ἦσαν ἀνιάτως ἀσθενεῖς καὶ εἰς μάτην κατηγάλῃσε τὰ ἡρωϊκώτερα αὐτοῦ φάρμακα. Πρὸ δύο ἐτῶν ἐπέχειρσε νὰ θεραπεύσῃ τοὺς Καζαμίας· Καζαμίας μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐκαλεῖτο φυλλάδιον συγχείμενον ἐκ δύο ἢ τριῶν τυπογραφικῶν φύλλων καὶ ἐκτυπούμενον διὰ στοιχείων, ἃ ἔμελλον τὴν ἐπιφύσαν νὰ ρίψωσιν ὡς ἄχρηστα, περιέχον δὲ τὴν ἐξῆς ὕλην. Πασχάλιον τοῦ ἔτους 1865· γενεαλογία τῶν βασιλικῶν οἰκῶν τῆς Εὐρώπης· προγνωστικὸν τοῦ ἔτους 1865· ἔπειτα ἦρχοντο οἱ δώδεκα μῆνες, ἐπὶ κεφαλῇ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε γελοιογραφία τοῦ συμβόλου ἐκάστου μηνός· ὁ Δεκέμβριος π. χ. ἦτο γέρων ἐπαίτης, ἐλεεινὸς καὶ ἀξιοδάκρυτος καὶ ὁ Ἀπρίλιος Σάτυρος περιστοιχισμένος μὲ διαφόρους κηλίδας, αἵτινες ὑποθέτομεν ὅτι ἦσαν τὰ ἄνθη τοῦ μηνός ἐκείνου· εἰς κάθε τέταρτον σελήνης ὑπῆρχε προφητεία π. χ. καιρὸς ὠραῖος ἢ καιρὸς κακός· ἄνεμος ἢ νηνεμία· σημειώσατε τὴν δεῖνα ἡμέραν· θάνατος διασέμου ἀνδρός· καὶ ἄλλα ὅμοια τὰ ὅποια κανονικῶς ἐπαναλαμβάνόμενα ἐπλήρουν ἐν τυπογραφικῶν φύλλον. Μετὰ τοὺς δώδεκα τούτους μῆνας τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐπῆρχοντο ὀκτὼ ἢ δέκα ἀνέκδοτα ἐκ τῶν στερεοτύπως ἐπαναλαμβανόμενων πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων· ἔπειτα δύο τρεῖς βιογραφίαι, ὧν ἡ ἀξία συνίστατο εἰς τὴν ἑλλειψίν πάσης ἀξίας καὶ

δύο τρεῖς οἰκτραὶ γελοιογραφίαι, κάτωθεν τῶν ὁποίων ἐφαίνοντο τὰ ὀνόματα Κόμης Βίσμαρκ, Βίκτωρ Ἑμμανουήλ καὶ ἄλλων· ἐπὶ τέλους ὡς ἐπιδόρπιον προσετίθεντο αἱ ἀφίξεις καὶ ἀναχωρήσεις τῶν ἀτμοπλοίων καὶ τῶν ταχυδρομείων τοῦ κράτους. Ὁ χαριέστατος αὐτὸς Καζαμίας ἀνηγγέλλετο πομπодὼς ὑπὸ τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, ὡς περιέχων ἀλανθάστους προφητείας καὶ σπάνια φιλολογικὰ ἄρθρα, διότι πάντες γνωρίζομεν τί ἐστὶ βιβλιοκρισία ἐν Ἑλλάδι· κριτικοὶ ἐξ ἐπαγγέλματος δὲν ὑπάρχουσιν, οἱ δὲ ἐφημεριδογράφοι θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ὑποχρέους ν' ἀναγγέλωσι πᾶν βιβλίον στελλόμενον εἰς αὐτοὺς, τὴν δ' ἀγγελίαν ταύτην φαίνουσι μὲ τὰ εὐοσμότερα ἄνθη, τὰ ὅποια ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχει· ὅσον ἐλεινότερον εἶναι τὸ κρινόμενον βιβλίον, τοσοῦτον οἱ ἔπαινοι εἶναι ὑπερβολικοί, διότι, ἀδυνατοῦντες ν' ἀναγνώσωσιν αὐτὸ ἢ ἀδυνατοῦντες νὰ ἐννοήσωσι τὸ μέγεθος τῆς ἀνοησίας τοῦ βιβλίου, ἀρκοῦνται εἰς ἀπλὴν πανηγυρικὴν ἀγγελίαν αὐτοῦ.

Τὸ νόσημα λοιπὸν τῶν Καζαμιῶν ἐν Ἑλλάδι ἐφαίνετο βαρὺ, ὥστε, ὅτε ὁ Κύριος Ἀσώπιος ἀνέλαβε νὰ θεραπεύσῃ αὐτὸ, ἠναγκάσθη νὰ συμπεριλάβῃ πολυμελὲς συμβούλιον, πᾶσαν διακεκριμένην ἱκανότητα, πάντα νευρώδη κάλαμον. Ἐκτοτε ἐπὶ τρία κατὰ συνέχειαν ἔτη, τρία ἐξέδωκεν Ἀττικὰ ἡμερολόγια, προβαίνων πάντοτε πρὸς τὴν τελειότητα· ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ ἡμερολόγια διαρκοῦσιν ἐν ἔτος μόνον, ἡμεῖς θέλομεν κρίνει τὸ ἡμερολόγιον τοῦ 1869.

Ἡ ἐξωτερικὴ καλλονὴ τοῦ βιβλίου δὲν εἶναι πάντοτε περιφρονητέα, καὶ μάλιστα δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, οἵτινες ἀγαπῶμεν τὴν μορφήν μᾶλλον τῆς ψυχῆς, ἄλλως τε, καθὼς λέγει ὁ φίλος ἡμῶν Κύριος Δ. Παπαρρήγόπουλος, καὶ πιστεύομεν νὰ συμφωνῇ ὁ Κύριος Εἰρηναῖος Ἀσώπιος μ' ὅλην τὴν διαφορὰν τῆς ἡλικίας, προτιμητέα εἶναι ἡ εὐμορφος Δαλιδὰ τῆς ἀσχίμου ἀλλ' ἐναρέτου γυναικός· τὸ αὐτὸ δὲ συμβαίνει καὶ εἰς τὰ βιβλία· ἄλλοτε συνέπεσε νὰ ἔχω ἀνά χεῖρας ἐκδοσιν τῶν συγγραμμάτων τοῦ λόρδου Βύρωνος δι' ἐλεεινῶν χαρακτήρων ἐπὶ ἀθλίου χάρτου τετυπωμένην· μὰ τὸ αἷμά μου, δὲν ἐννόησα διατὶ ἀπεθαύμαζον



αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον εἶναι δυνατόν ἔξοχος ποιητὴς τὰ τυποῦται τοσοῦτον οἰκτρῶς, ἐσχάτως συνέπεσε ν' ἀποκτήτω ὡραίαν ἔκδοσιν τοῦ Βύρωνος μὲ εἰκόνας χαριεστάτας, ἡ Μεδώρα π. χ. ἦτο ἀξιέραστος καὶ καλλίστη ἡ Παριζίνα· τότεν ὡραία ἦτο, ὥστε καὶ τόρα ὅτε ἐνθυμοῦμαι τὴν εἰκόνα τῆς συγκινοῦμαι· τότε ἐννόησα τὸ ἔξοχον τοῦ ποιητοῦ μου. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πάντοτε ἄνθρωπος, καὶ τῇ ἀληθείᾳ, ἐγκαταλείπων τὴν ὑπὸ τὰ ῥάκη κρυπτομένην σοφίαν εἰς τὸν Κουμανούδην ἢ τὸν Φίλιππον Ἰωάννου, προτιμῶ τὸ ὑπὸ ὡραίαν ἐσθῆτα ὡραῖον περιεχόμενον τοῦ Ἀττικῶ ἡμερολογίου. Βεβαίως δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ σᾶς ἀπαριθμήσω τὰ ἄρθρα αὐτοῦ· βιβλιοκρισία δὲν καλεῖται ὁ πίναξ τῶν περιεχομένων, καὶ θὰ ἦναι ὁ πίναξ τῶν περιεχομένων ἢ ἀπαρίθμησις αὐτῶν, ἀλλὰ κατὰ σύμπτωσιν τὰ ὑπὸ τῶν διαφόρων ἐλλήνων συγγραφέων καταχωρισθέντα ἄρθρα ἐν τῷ Ἀττικῷ ἡμερολογίῳ ἀποδεικνύουσι τοὺς διαφορὰς χαρακτῆρας τῶν γραφάντων· οὕτω π. χ. αἱ Ἀθηναὶ ἐπὶ τῶν τελευταίων σοφιστῶν ἦτο θέμα καταλληλότερον νὰ ἐκτεθῇ ὑπὸ τοῦ δικηγόρου Κου Π. Καλλιγᾶ, διότι πᾶς δικηγόρος, εἴαν δὲν ἦναι σοφιστὴς ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ὀνύχων, εἶναι βεβαίως ἀπὸ κορυφῆς μέχρις ἀστραγάλων· τὸ δὲ ἔργον τοῦ Κου Σ. Ν. Βασιλειάδου τὸ ἐπιγραφόμενον — Μία μητέρα — μολονότι συντεταγμένον κατὰ τὸ Δανικὸν τοῦ Ἀνδερσεν, ἐν τῇ ἐκλογῇ αὐτοῦ ἀποδεικνύει τὴν εὐαίσθητον καὶ περιπαθῆ καρδίαν τοῦ πάλαι ποιητοῦ, ὅστις ἐπιχειρήσας ποτὲ νὰ μάθῃ τὴν κλωστήν δι' ἧς κρέμαται ὁ κόσμος οὗτος εἰς τὸ χάος, ὅπως κόψας αὐτὴν συντρίψῃ τὸν κόσμον καὶ πνίξῃ τὸν ἀνθρώπινον γένος εἰς κατακλυσμούς καὶ ἀνεμοστροβίλους, ἤδη μᾶλλον γαλήνιος προσπαθεῖ νὰ παραμυθῇ τὰς πασχούσας καρδίας διὰ τῆς ἐνεργητικωτέρας ἐκείνης παραμυθίας, ἣν παρέχει ὁ ἥρεμος καὶ περιπαθὴς λόγος. Δὲν ὁμιλοῦμεν περὶ τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δείπνου, ὁ Κος Παπαρρήγόπουλος εἶναι αἰωνίως τερατολόγος, φρονεῖ ἐν συνειδήσει ὅτι οὐδὲν ἀληθέστερον τοῦ ψεύδους καὶ οὐδὲν ψευδέστερον τῆς ἀληθείας, θέτει δὲ εἰς ἱσὴν μοῖραν τὰς μεγάλας ἀρε-

τὰς μὲ τὰς μεγάλας κακίας καὶ κλίνει ἐξ ἴσου τὸ γόνυ ἐνώπιον τοῦ σκότους καὶ τοῦ φωτός, τοῦ Νέρωνος καὶ τοῦ Σωκράτους· ἀγαπᾷ παλὺ τοὺς Ῥωμαίους, διότι εἶχαν μεγάλας ἀρετὰς καὶ μεγάλας κακίας· ὅπως δῆποτε ἀγαπᾷ αὐτοὺς ἐμμανῶς καὶ βεβαίως εἶναι ὁ μόνος Πλατωνικὸς ἔρως τὸν ὁποῖον ἠσθάνθη. Ὁ Κύριος Ῥοῖδης ἔγραψε περὶ ὄνων. Ὁ δὲ Κος Κωστῆς ἔγραψε περὶ τῶν κατὰ τὸν Μεσαιῶνα ποιῶν μεταστῆσας αὐτὰς κατὰ τῆς κεφαλῆς τῶν ἀναγνωστῶν ἐν πλήρει δεκάτῳ ἐννάτῳ αἰῶνι. Ὁ Κος Ι. Ῥωμανὸς ἐπτανήσιος ἔγραψε περὶ τιμαρίων, ἐνῷ ὁ Κος Σάθας, ὁ αἰωνίως ἀναλισκόμενος ἐπὶ χειρογράφων καὶ φθειρῶν τὴν ὑγείαν αὐτοῦ εἰς τὴν σπουδαίαν μὲν ἀλλ' ὀχληρὰν ταύτην μελέτην, ἔγραψε περὶ ἀνεκδότου Κώδικος τῆς πόλεως Νέων Πατρῶν. Ὁ Κος Περβάνογλους ἔγραψε περὶ τῆς Λαύρας τοῦ Πετράρχου, φυσικῶ τῷ λόγῳ, διότι ἐπαγγέλλεται τὸν ποιητὴν. Ὁ Κος Ν. Ζαβιτςάνος ἔγραψε περὶ κομμωτικῶν, περὶ γλυκερίνης, περὶ γαλακτωμάτων, περὶ σαπῶνων καὶ μόνον τὸ σχοινίον ἔλειπε διὰ νὰ ἦναι πλήρης ἡ διατριβή· τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι τὴν χρῆσιν τῶν κομμωτικῶν γνωρίζει κάλλιστα ὁ Κος Ζαβιτςάνος καὶ δὲν τολμῶμεν νὰ ἐξετάσωμεν κατ' οὐσίαν τὴν διατριβὴν αὐτοῦ· ὁ δὲ Κος Μιχ. Π. Λάμπρος πολλὰ ἀπὸ τινος γράφει περὶ Ἀβυσσινίας, ὥστε ὑποθέτομεν ὅτι τοσοῦτον φλέγεται ἡ καρδία αὐτοῦ, ὥστε αἰωνίως φαντάζεται τὴν θερμὴν ἐκείνην χώραν· ἀλλὰ πρὸ πάντων διαπρέπει τὸ περὶ ἀνακαλύψεων ἄρθρον τοῦ Κου Εἰρηναίου Ἀσωπίου, ὅστις μὴ ἀνακαλύψας τὴν πυρίτιδα ἀρκεῖται εἰς τὸ νὰ ὀνομάζῃ ποιοὶ ἀνεκάλυψαν αὐτὴν, ἐπιφυλασσόμενος εἰς τὸ ἐπόμενον ἔτος νὰ προσθέσῃ καὶ τὰ ἐξῆς· Ἀττικὸν Ἡμερολόγιον, ἀνεκαλύφθη ἐν ἔτει 1866 ὑπὸ Εἰρηναίου Ἀσωπίου.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΑΛΟΚΟΣΤΑΣ ΥΠΟ ΣΗΥΡ. Π. ΛΑΜΠΡΟΥ ΗΠΕΙΡΩΤΟΥ. Οἱ Ἕλληνες ποιηταὶ οὐδεμίαν ὕλικὴν ἀπόλαυσιν ἔχουσιν ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἔργων· τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ δὲν εἶναι παρ' ἡμῖν ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένον καὶ μετὰ βαθυτάτης θλίψεως ἠκούσαμεν πολλοὺς νέους, εὐφρεῖς καὶ πεπαιδευμένους, προτιμῶντας μὲν ταῦτα



τὴν ἀνάγνωσιν ὁποιοῦδήποτε μυθιστορήμα-  
τος καὶ τοῦ μᾶλλον ἀνοσίτου καλλιτεχνι-  
κῶν ἔργων τοῦ Ζαλοκώστα· διὰ τοῦτο οἱ  
ἀληθεῖς ποιηταὶ ἀποθαρρύνονται, ἀφοῦ δια-  
σπείροντες τὸ αἷμα τῆς καρδίας αὐτῶν εἰς  
τάς ποιήσεις δὲν ἔχουσι καὶ τὴν παρμυ-  
θίαν νὰ ἐννοῶνται καὶ νὰ ἐκτιμῶνται. Ὑ-  
πάρχουσιν ὅμως ἐκλεκτοὶ νέοι, ἀγαπῶντες  
εἰλικρινῶς τὴν ποίησιν, ἐνασχολούμενοι εἰς  
αὐτὴν, θαυμάζοντες τοὺς πατέρας τῆς νέας  
ἡμῶν ποιήσεως καὶ ἀποδίδοντες πρὸς αὐ-  
τοὺς φόρον εὐγνωμοσύνης· τοιοῦτος εἶναι ὁ  
Κος Σπ. Π. Λάμπρος. Διὰ βιογραφίας λε-  
πτομεροῦς, ἐν ᾗ ἐκτίθεται ὁ βίος τοῦ ποιη-  
τοῦ, τοῦ Ζαλοκώστα, ἐν ᾗ κρίνονται τὰ  
ἔργα αὐτοῦ, ἐπλήρωσε τὸ κενὸν τὸ ὑπάρ-  
χον ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς νεωτέρας ποιήσεως,  
δι' ἓνα τοῦλάχιστον τῶν ποιητῶν. Διὰ  
γλώσσης ἀφελοῦς καὶ σαφοῦς, σπανίως  
ἐκτρεπομένης εἰς ἀπειρόκαλλον ἑλληνισμόν,  
διὰ διηγήσεως συντόνου καὶ σπυδαίου,  
ἀλλ' ἐνίοτε διακοπτομένης δι' ἐπεισοδίων  
δυναμένων καὶ νὰ παραλειφθῶσιν, ἡγωνίσθη  
καὶ κατῴρθησε τῶντι νὰ παρουσιάσῃ ζῶ-  
σαν τὴν εἰκόνα τοῦ ποιητοῦ τοῦ Μεσολογ-  
γίου. Ὁ Κος Λάμπρος εἶναι εἰσέτι νέος,  
πολὺ νέος, ἐπομένως δύναται νὰ τελειοποι-  
ηθῇ, καὶ δὲν πρέπει νὰ λυπηθῇ, εἰάν εἴπω-  
μεν πρὸς αὐτόν, ἐπιθυμοῦντες εἰλικρινῶς τὴν  
πρόοδον αὐτοῦ, δι' ἣν δὲν ἀμφιδάλλομεν,  
ὅτι ὑπάρχουσι καὶ λάθη τινὰ ἐν τῇ βιβλιο-  
γραφίᾳ ταύτῃ, λάθη διὰ τὰ ὅποια ἀδικεῖται  
ἴσως ἡ μνήμη τοῦ Ζαλοκώστα· τῶντι πῶς  
εἶναι δυνατόν νὰ περιγράψῃ μετὰ τσαύτης  
λεπτομερείας, ὅτι μίαν ἡμέραν πρὸ τοῦ θά-  
νάτου αὐτοῦ, ὁ Ζαλοκώστας, ὁ ἐθνικὴς  
ποιητὴς, ὁ παραδούς τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἰς  
τὴν ἀθανασίαν, ὁ κατέχων τὴν ὑπατον θέ-  
σιν ἐν τῇ νέᾳ ἑλληνικῇ ποιήσει, ὁ Ζαλο-  
κώστας ἐκεῖνος, ἀγωνίων περὶ οὐδενὸς ἄλλου  
ἐσκέπτετο καὶ ἐλάλει ἢ περὶ τοῦ προδι-  
δασμοῦ αὐτοῦ; Ἀληθῶς λοιπὸν φρονεῖ ὁ  
Κος Λάμπρος ὅτι τοιοῦτοι ἄνδρες ἔχουσιν  
ὡς ὑστάτην αὐτῶν ἐλπίδα ἓνα βαθμόν;  
Αὐτοί, οἵτινες κατὰ τὸν Σίλλερ ἔχουσι τὴν  
ἄδειαν ν' ἀναπαύωνται εἰς τοὺς πόδας τοῦ  
πλάστου, δύνανται ποτὲ ν' ἀποδώσωσι το-  
σοῦτον μεγάλην ἀξίαν εἰς βαθμόν, ὃν μυριά-  
δες ἀνθρώπων ἔχουσι; τὸ τοιοῦτον δὲν  
εἶναι πιστευτόν.

Ὅπως δὴποτε τὸ ἔργον εἶναι καλόν·  
ἔχει βεβαίως καὶ ἐλαττώματα, ἀλλὰ μό-  
νον ἡ μετριότης στερεῖται ἐλαττωμάτων,  
διότι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν εἶναι τὸ μέγιστον.  
Θ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ.

## ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ.

Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον θέλομεν δημο-  
σιεύει εἰς τὸ ἐξῆς ἐν ἐκάστῳ φύλλῳ τοῦ  
Ἰλισσοῦ τὰ περιεργότερα νέα τῶν ἐπι-  
στημῶν καὶ τεχνῶν, τῶν γραμμάτων καὶ  
τῆς φιλολογίας ἐρανιζόμενοι αὐτὰ ἐξ ἐφη-  
μερίδων καὶ συγγραμμάτων περιοδικῶν. Οὕτω  
δὲ πεπεισμεθα ὅτι θέλομεν πληρώσει ση-  
μαντικὴν παρ' ἡμῖν ἑλλειψιν.

*Εφευρέσεις καὶ ἀνακαλύψεις.* — Ἐν Ἰ-  
ταλία ἐφηυρέθη ὑπὸ τοῦ Κ. Ἀλβέρτου  
Pietrobon ἐκ Βενετίας νέον ὄπλον ὀπισθο-  
γεμὲς ὃπερ ἐκσφενδονίζει 40 βολὰς ἀνὰ  
πᾶν λεπτόν. Ἐπιτροπὴ ἐξ εἰδημόνων συ-  
νέστη ὅπως ἐξετάσῃ καὶ ἀποφανθῇ ἐπ'  
αὐτοῦ.

— Εἰς τὴν Γαλλικὴν πόλιν Havre ἔδοκι-  
μάσθη πρὸ τινος διόπτρα δι' ἣς διακρί-  
νονται ἄριστα τὰ ἐν τῷ βάθει τῆς θαλάσ-  
σης περιεχόμενα ἀντικείμενα. Ἡ διόπτρα  
αὕτη ἐκπληροῦσα σπουδαίαν ὑπηρεσίαν πρὸ  
πάντων εἰς τὰ πλοῖα ἐνεργεῖ δι' ἡλεκτρικοῦ  
φανοῦ ὃν ἔχει ἐν τῷ ἄκρῳ αὐτῆς.

— Ἐκ Λαπωνίας ἀγγέλλεται ὅτι ἀνεκα-  
λύφθη ὄρος περιέχον μαγνήτην ἐν μεγάλῃ  
ἀφθονίᾳ. Ὁ Πρώσος φυσικὸς Dower ἔλα-  
βεν ἐξ αὐτοῦ τεμάχιον ἑλκον ἑξάρους τριῶν  
χιλιογράμμων.

— Ἐν τῷ χωρίῳ Quenast τῆς Βελγικῆς,  
24 χιλιόμετρα μακρὰν τῶν Βρυξελλῶν, ἔ-  
χοντι ὀρυχεῖα ἀργίλλου πρὸς ἐπίστρωσιν  
τῶν ὁδῶν, συνέβη τρομερὰ ἐκρηγνῆς νιτρο-  
γλυκερίνης, οὐσίας συγκειμένης ἐκ νιτρικοῦ  
ὀξέος καὶ γλυκερίνης καὶ χρησίμου ἐν τοῖς  
ὑπονόμοις. Συνεπεία τῶν θλιβερῶν ἀπο-  
τελεσμάτων τῆς ἐκρήξεως ταύτης προελ-  
θούσης ἐκ πτώσεως ἐνός τῶν περιεχόντων  
τὴν νιτρογλυκερίνην κιβωτίων, ὁ Κ. Nobel